

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 21. aug. 2016

Kirkedag: 13.s.e.Trin/B

Tekst: Mika 6,6-8; 1 Tim 1,12-17; Matt 20,20-28

Salmer:

SK: 192 * 447 * 450 * 365 * 752,4

LL: 192 * 447 * 448 * 370 * 365 * 471,1 * 674,1-2+7

Da jeg gik på universitetet og læste til præst, dumpede jeg til en kandidateksamen i Gammel Testamente. Fair nok, for jeg kunne ikke stoffet, som censor syntes, jeg skulle kunne det. Vi var så ikke enige om vigtigheden af at kunne lige dét stof; men han var jo censor og havde magten. Heldigvis synes han, jeg var så dårlig, så han ikke bare gav mig en dårlig karakter, men dumpede mig. Katastrofen var dog ikke større, end jeg fik en ny chance til at læse op på emnet og gå til eksamen ½ år efter. Men jeg ville godt nok have syntes, at det var pinligt, hvis mine forældre var troppet op og havde brokket sig over censors afgørelse. Så er jeg lige ved at tro, at jeg havde forladt teologistudiet for altid.

Ikke desto mindre er det, hvad der i dag opleves på de videregående uddannelser. Forældre brokker sig, når det ikke går deres børn som de ønsker; deres børn, som altså er voksne, myndige personer med ansvar og forpligtelse for deres eget liv. Og ofte sker det også i folkeskolen og børneinstitutionerne, at forældre brokker sig, hvis deres lille guldklump bliver irettesat eller ikke får lov at udfolde sig, som han eller hun ny lyster. Mit barn skal have det bedste, for mit barn er den bedste, og intet må gå mit barn imod. Verden er til for mit barn, synes mange forældre at tænke. Der er så andre områder i livet, hvor selvsamme forældre er dybt inkonsekvente og med vilje pålægger barnet nogle livsomstændigheder, der går barnet vitalt

imod. Men det er nok noget andet, og det kan jeg nok bare ikke forstå.

Men situationen fra universitetet med forældrenes brok, er som taget ud af evangeliet. Jakob og Johannes, Zebedæussønnerne, er to af Jesu disciple. De var oprindeligt fiskere; men de forlod deres fiskerbåd og deres mor og far og fulgte Jesus. De er voksne mænd – måske har de også kone og børn, det ved vi faktisk ikke; men det kan have været en mulighed. Og så tropper de op – jeg kan lige se dem for mig, to granvoksne unge mænd med skæg og måske også godt muskuløse, det krævede jo noget at være fisker, med deres mor i hånden som to små skoledrenge, og deres mor beder om hæderspladserne i Guds rige til sine to sønner – og det sker lige for øjnene af alle de andre disciple. Jeg kan godt forstå, der blev brok i geledderne.

Hun burde have at vide, hvad også mange forældre i dag bør have at vide: Klap i og gå hjem og pas dine egne sager. Dine børn er flyttet hjemmefra. Glæd dig over det og lad dem leve deres eget liv. Glæd dig over det, eller græd over det; men accepter, at de ikke længere er under din myndighed. Kort sagt. Men hele problematikken er ikke kun moderens indblanding i børnenes liv. Problematikken her handler om menneskers position i forhold til Gud. En problematik, der på mange forskellige måder har trukket spor ned gennem hele kirkehistorien i konflikter og strid om positioner og magt i kirken.

En problematik, der også sætter sig sine spor i dag i kirken. Lad mig lige indskyde, at det, jeg her nævner, slet ikke er lokale problematikker. Jeg står ikke her og slår nogle af vore egne i hovedet, det har jeg ingen grund til. Men også i folkekirken i dag er der syn for ledelse. Der er helt enormt fokus på ledelsesstrategier og -kurser. Det gælder præsterne, det gælder

menighedsrådene, det gælder over for de frivillige og blandt disse og næsten ud i alle aspekter. Ledelse er vigtig, fordi det er vigtigt, at vi fungerer ordentligt; men også fordi der er så mange, der hele tiden fokuserer på ledelsesopgaverne og -posterne. Vi vil alle gerne være ledere på en eller anden måde. Også i Guds rige, for det giver os en højere position over for de andre i Guds rige.

Jesus tilbyder ikke Jakob og Johannes et ledelseskursus. Tværtimod. Han – og det ville måske klæde kirken bedre, hvis den tog lidt mere ved lære af Jesus på dette punkt, og var lige så fokuseret som Jesus på tjeneropgaven - Jesus giver dem et lynkursus i tjenersind.

I kirken har vi en stillingsbetegnelse som kirketjener. I det kirkelige hierarki er det den lavets rangerende stilling, for den kræver den korteste uddannelse, og det er mange steder den mest usynlige. Men egentlig burde vi alle være kirketjenere, nogle med ansvar for kirkerummet, for musik og sang, for forkyndelse osv., men kirketjenere. Jeg har før sagt, at det er jo lige meget, hvor god gudstjenesten er, hvis her er hundekoldt og møgbeskidt og alterbærrene ikke er rene. Så alle kirketjenester er uhyre vigtige for en gudstjenestes fulde oplevelse og udbytte. Jesus kalder tjenere, fordi han selv er kommet for at tjene og give sig selv for os. Ja, gav sig med sit eget liv. Jeg forventer ikke, at vores kirketjener går i døden for os, og dog...

Jesus lærer os, at det at tjene hinanden, det er stort i Guds rige. Den, der har øje for andres nød og behov og gør, hvad der er muligt for at afhjælpe disse, er stor i Guds rige. Den, der gør sit kald i kærlighed til kald og gerning, er stor i Guds rige. Det er en helt anden tanke end den, der alt for meget råder iblandt os i

dag, at en gerning ofte kun er et stykke vej til noget mere – og gerne noget med lederskab.

Tjenersindet. Da jeg var en lille dreng i Helsingør, gik jeg i søndagsskole. Der var også ledere i den sammenhæng. Men ham, jeg husker aller mest og med de dybeste indtryk i mit liv, er onkel William, som han blev kaldt. En gammel mand på mere end 80 år, der ikke havde anden opgave end at fortælle os drenge bibelhistorie. Uge efter uge mødte han op, sad i salen mens lederen begyndte søndagsskolen, og når vi blev delt i forskellige grupper, små og store, drenge og piger eller, hvordan det nu var fra gang til gang, så gik William med drengene, satte sig på sin stol foran os og fortalte. Og vi blev ét med bibelfortællingen, som var vi selv i den. Og når han havde fortalt, så gik vi alle ind i den store sal igen, for at afslutte søndagsskolen i fællesskab, og William sad nede i salen sammen med alle børnene. Han havde tjenersind. Han var lille i lederskabets rangorden; men han var en stor mand i Guds rige, og i drengenes verden.

Tjenersind. Det har også betydning for, hvordan vi selv kommer til Gud. Profeten Mika er inde på det i GT-læsningen: Hvordan skal jeg træde frem for Gud? Og så opremser han forskellige offergaver og gode gerninger som muligheder. Det her er skrevet for flere tusinde år siden, men det er stadig et problem for mennesker. Der er mennesker, der ikke deltager i nadveren, for de føler sig ikke værdige til det. Hvis du ikke føler dig værdig, så er du yderst kompetent til det. Der er mennesker, der ikke synes, de kan bede til Gud, for der er det og det i vejen. Og i kirkelige sammenhænge trænger problematikken sig også på, og jeg synes, at den meget kommer til udtryk i nyere tids rytmiske kirkesang og musik, herunder også i Gospelmusik, som så også sætter sig spor i forkyndelsen. Det sker i lovprisningen af Gud. Og selvfølgelig skal Gud

lovprises. Men Gud lovprises bare alt for meget på bekostning af Guds tjenersind i sin søn Jesus Kristus. Gud bliver for nemt og for ofte ophøjet og fjern. Eller også går vi i vores opfattelse af kristendom helt over i den anden grøft, og taler kun om, at vi skal gøre gode gerninger, og glemmer helt Gud og Jesus. Men der er ingen, der bliver frelst for deres gode gerningers skyld. Vi bliver kun frelst for Jesu gernings skyld, hans død og opstandelse, hans tjeneste i at give sig selv som løsesum.

Og et kristenliv er heller ikke kun tilbedelse og ophøjelse af Gud, ofringer og lovsange. Profeten Mika siger med tre korte sætninger, hvad Jesus lærer os i sit tjenerkursus: ”Du skal handle retfærdigt, vise trofast kærlighed og årvågent vandre med din Gud.” Vi skal tro på Gud og i sandhed og kærlighed tjene hinanden og således pege hen på ham, der har tjent os alle sammen, Jesus Kristus, tjent os til et evigt liv i Guds herlighed.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen